

Arrest

nr. 237 917 van 3 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HAUQUIER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 16 april 2019.

1.2. Op 27 juni 2019 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 18 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een 39-jarige Venezolaanse staatsburger, geboren in het Haïtiaanse Port-au-Prince. Uw inmiddels overleden ouders reisden rond uw derde of vierde naar Venezuela, u vervoegde hen toen u acht jaar oud was. Uw jongere broer R. werd geboren in Caracas en woont in de Venezolaanse hoofdstad. U zelf woonde tot uw vertrek eveneens in Caracas.

U behaalde een universitair diploma Frans, Engels en Spaans. U werkte als talendocent aan verschillende onderwijsinstellingen, waaronder de Centrale Universiteit van Venezuela (Universidad Central de Venezuela, UCV), en u was actief als freelance vertaler. Tussen oktober 2016 en januari 2018 was u als coördinator werkzaam bij Aldeas Infantiles SOS Venezuela (SOS Kinderdorpen Venezuela).

Volgens uw verklaringen deed u tussen 2015 en 2017 vrijwilligerswerk bij de politieke oppositiepartij Acción Democrática. Tussen 2015 en eind 2017 gaf u via de partij in uw vrije tijd culturele en alfabetiseringslessen aan kinderen. Daarnaast deelde u in 2016 en 2017 flyers of water uit tijdens manifestaties. In 2017 was u aanwezig bij zo'n vijf anti-overheidsmanifestaties, de laatste waaraan u deelnam was in september 2017.

In september 2017 was u samen met andere vrijwilligers op een verzamelplek voor vrijwilligers voor de aanvang van een manifestatie van Acción Democrática en de oppositiealliantie MUD (Mesa de la Unidad Democrática) wanneer jullie mobiele telefoons en spullen door chavistische motorrijders worden onderzocht. Daarnaast noemen de chavisten jullie onder meer antirevolutionairen en ontheemden.

Nog volgens uw verklaringen kwamen er midden 2017 rond de middag drie mannen naar het kantoor van SOS Kinderdorpen. U was op dat moment met middagpauze. De mannen bonden uw collega's vast en doorzochten de computers. Bij uw terugkeer naar het bureau kreeg u een wapen tegen uw hoofd gedrukt en werd u eveneens vastgebonden. Een van de indringers zei tegen u dat deze inval een waarschuwing was en dat u moest stoppen met uw bezigheden. Vervolgens werden de indringers gebeld en beaamde een van hen dat u aanwezig was. Daarna vertrokken ze met de computers van het kantoor. U kon zichzelf en uw collega's bevrijden en informeerde de politie over de inval. Er volgde een aangifte en tijdens het afleggen van uw verklaringen legde u uit dat u deelnam aan manifestaties, dat u betrokken was bij sociaal werk en dat u vermoedde dat de colectivos u viseerden. Wanneer u nogmaals werd uitgenodigd voor een onderhoud bij de politie, bevestigde de politie dat de colectivos achter de inval op uw werk zaten, maar dat de politie niet tegen de colectivos kon optreden. De politie raadde u voorts aan dat u, indien uw problemen zouden verergeren, best het land zou verlaten.

Voorts hield u zich in 2017 bezig met een project in Maracay wanneer er vier mannen op motoren naar u vroegen. De portier en directrice van het projectdorp joegen hen weg door te dreigen de politie te bellen. Op het einde van 2017 keerde u voorts met een publieke bus terug van uw werk in Maracay wanneer enkele gewapende mannen de buspassagiers van hun bezittingen beroofden. Tussen uw bezittingen troffen ze een inschrijvingsbrief van Acción Democrática aan, waarna u werd geslagen en geschopt en werd uitgescholden voor onder meer antirevolutionair en ontheemde. Nadien vertrokken de overvallers. U deed aangifte van de overval op de bus, maar de politie weigerde uw aangifte te beschouwen als gewapende overval van regimegezinden en nam enkel op dat uw mobiele telefoon werd gestoken.

Na de overval woonde u nu weer hier, nu weer daar. In de tussentijd verzamelde u geld voor uw vertrek uit Venezuela. Eind januari 2018 nam u ontslag bij SOS Kinderdorpen en op 30 januari reisde u legaal, met uw paspoort, via Caracas naar een vriendin in New York.

Op 13 juli 2018 keerde u legaal, met uw eigen paspoort, terug naar Venezuela en hoopte u er uw leven opnieuw te kunnen voortzetten. Na drie dagen kreeg u een telefoontje met dreigende toon dat u zal merken wat de gevolgen van uw terugkeer zouden zijn. Hierop besloot u contact te leggen met een vriend in Zwitserland en vertrok u uiteindelijk op 3 augustus 2018 legaal, met eigen paspoort, naar Zwitserland, waar u de daaropvolgende dag aankwam. In Zwitserland diende u voorts op 15 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op 12 september 2018 besloten de Zwitserse asielautoriteiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Tijdens uw verblijf in Zwitserland ontving u op 6 augustus 2018 een dagvaarding van de Venezolaanse Nationale Garde inzake manifestaties tussen maart en augustus 2017. U gaf geen gehoor aan deze dagvaarding.

Na de Zwitserse weigering keerde u niet terug naar Venezuela. U vertrok u op 12 oktober 2018 op legale wijze naar de Verenigde Staten. U overwoog een verzoek om internationale bescherming in te dienen in de Verenigde Staten, maar omwille van de hoge kosten besloot u hiervan af te zien. Op aanraden van een in België verblijvende Venezolaanse vriend besloot u naar België te reizen, waar u op 10 april 2019 op legale wijze aankwam. Op 16 april 2019 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u de colectivos omwille van uw politieke en sociale activiteiten. Ook vreest u de gevolgen van het negeren van de dagvaarding van augustus 2018. Daarnaast vreest u er de algemene sociaaleconomische situatie, in het bijzonder het gebrek aan voeding, gebrekkige gezondheidszorg en de algemene veiligheidssituatie.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw paspoort, geldig tot 6 augustus 2022; een uitnodiging tot getuigenverklaring van de wetenschappelijke politie, gedateerd op 20 juni 2017; vier kopieën van foto's van bewakingscamera's inzake de overval op uw werk; een kopie van een klacht inzake de diefstal van uw mobiele telefoon, gedateerd op 18 september 2017; een dagvaarding van de Nationale Garde, gedateerd op 6 augustus 2018; een kopie van een bevestigingsbrief van Acción Democrática inzake uw activiteiten voor de partij, afgegeven op 15 december 2017; acht printscreens van uw Facebookaccount met kritische posts jegens de overheid; een usb stick met onder meer de bewakingsvideo van de overval op uw werk, vertalingen van de voorgelegde documenten, documenten inzake uw reisweg, uw volledige relaas, uw CV en blanco migratieformulieren van de Verenigde Staten; en een brief van uw advocaat, gedateerd op 2 juli 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo reisde u reeds op 30 januari 2018 vanuit Venezuela naar de Verenigde Staten, maar u verzocht er niet om internationale bescherming. Integendeel: u keerde op 13 juli 2018 vrijwillig terug naar Venezuela (CGVS, pp. 6, 14), van waaruit u op 3 augustus 2018 vertrok naar Zwitserland. Aldaar diende u een verzoek om internationale bescherming in. Na een Zwitserse weigering reisde u in oktober 2018 opnieuw naar de Verenigde Staten, maar besloot er omwille van financiële motieven geen verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 6). Evenmin leek u andere legale verblijfsmogelijkheden uit te putten, hoewel op uw usb-stick wel verschillende blanco migratieformulieren werden aangetroffen. Uiteindelijk diende u in België op 16 april 2019 – bijna een jaar na uw laatste vertrek uit Venezuela – een verzoek om internationale bescherming in. Op 4 augustus 2019 informeerde u bij de asieldiensten of u uw ingehouden paspoort kon terugkrijgen, daar u van plan was om op 10 augustus 2019 op legale wijze naar Argentinië te reizen teneinde daar een leven uit te bouwen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). U tekende uiteindelijk geen afstandsverklaring van uw verzoek om internationale bescherming en vertrok niet naar Argentinië. Hoe het ook zij, een dergelijk laattijdig verzoek om internationale bescherming en een daaropvolgende mogelijke intrekking van uw verzoek kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Voorts komen uw verklaringen in uw Belgisch asiëldossier niet overeen met de verklaringen die u aflegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Zwitserland. U verklaart evenwel dat u in beide landen dezelfde gegevens opgaf en dezelfde problemen aanhaalde (CGVS, p. 6).

Vooreerst geeft u op het CGVS aan dat u actief was bij de partij *Acción Democrática* tussen 2015 en 2017 (CGVS, p. 10). In Zwitserland gaf u evenwel aan dat u tussen 2014 en 2016 actief was voor de partij (*Anhörung zu den Asylgründen, Staatssekretariat Für Migration SEM (SEM)*, 5 september 2018, vraag 31). Later in uw Zwitserse persoonlijk onderhoud geeft u opnieuw aan dat u in 2016 stopte met uw activiteiten (SEM, 5 september 2018, vraag 35). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, ontkent u dat u tot 2016 actief was voor *Acción Democrática* en stelt u dat u tot eind 2017 voor hen vrijwilligerswerk deed (CGVS, p. 11). Wanneer u later nogmaals wordt gewezen op het verschil tussen uw verklaringen in Zwitserland en België inzake de jaren dat u actief was voor de partij, antwoordt u dat u geen politiek activist was en niet als politiek activist werkzaam was (CGVS, p. 16). Nog merkt u op dat u de notities in Zwitserland nooit gezien heeft, dat alles in het Duits werd genoteerd en dat u geen advocaat had (CGVS, p. 16). Dit is een louter blote bewering die u op geen enkele wijze in concreto heeft uitgewerkt en/of gestaafd, en die hoe dan ook geen afdoende verklaring biedt voor de aangehaalde tegenstrijdigheden. Immers, redelijkervijze mag verwacht worden dat uw verklaringen, indien zij op de waarheid berusten, dezelfde zijn, ongeacht of u een geschreven verslag hebt kunnen nalezen of niet. Wanneer u later in uw persoonlijk onderhoud opnieuw wordt gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen inzake de tijdsperiode waarin u voor de partij actief zou zijn geweest, geeft u opnieuw aan dat u in Zwitserland wel degelijk gewag maakte van 2017, maar dat er foutief het jaartal 2016 werd genoteerd (CGVS, p. 16). U klaart met uw antwoorden niet uit waarom u in Zwitserland tot twee keer toe expliciet stelde tot 2016 actief te zijn geweest voor *Acción Democrática*, en in België stelt tot eind 2017 bij de activiteiten van de partij betrokken te zijn geweest. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asiëlmotieven reeds in het gedrang.

Daarnaast verklaart u in België dat u via *Acción Democrática* culturele en alfabetiseringslessen gaf aan de wijkkinderen in de buurt (CGVS, p. 11). Nog geeft u aan dat u voor de partij bij manifestaties onder meer flyers en water uitdeelde aan de manifestanten en dat u vooral in 2017 naar manifestaties ging (CGVS, p. 11). Voorts vertelde u tegen de Zwitserse autoriteiten dat u voor de partij sociaal werk verrichte voor kinderen die niet naar school konden gaan (SEM, 5 september 2018, vragen 23, 32, 33). Op geen enkel moment in uw vrij relaas geeft u in Zwitserland aan dat u ook vrijwilligerswerk deed bij anti-overheidsmanifestaties (SEM, 5 september 2018, vraag 23). Wanneer u hierop wordt gewezen, antwoordt u dat u in Zwitserland enkel werd gevraagd naar uw activiteiten als dusdanig (CGVS, p. 11). U klaart niet uit waarom u op geen enkel moment gewag maakte van uw manifestatie-activiteiten in uw Zwitsers asiëldossier. Wanneer u opnieuw wordt gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen inzake uw activiteiten voor *Acción Democrática*, verwijst u naar de aangifte van de diefstal van uw mobiele telefoon, die tijdens een manifestatie plaatgreep (CGVS, p. 16). In de aangifte wordt echter enkel de beroving zelf, de locatie en het tijdstip, de daders en de buit omschreven, maar nergens uit de aangifte kan worden opgemaakt onder welke omstandigheden u werd beroofd, noch waarom u zich op dat moment bevond op het plaats delict. De aangifte herstelt uw tegenstrijdige verklaringen dus niet. Hoe het ook zij, door deze tegenstrijdigheden boeten uw asiëlmotieven opnieuw aan geloofwaardigheid in.

Voorts vertelt u dat u en uw collega's op een middag op het bureau van SOS Kinderdorpen werden overvallen. U legt uit dat de overvallers op zoek waren naar aanwijzingen inzake uw politiek activisme (CGVS, p. 15). Wanneer u wordt gevraagd of zij daarnaast naar andere dingen op zoek waren, antwoordt u negatief (CGVS, p. 15). In uw Zwitsers vrij relaas vertelt u dat u vermoedt dat de overvallers op zoek waren naar informatie over de activiteiten van SOS Kinderdorpen en mogelijke beleidskritische bevindingen (SEM, 5 september 2018, vraag 23). Later in het persoonlijk onderhoud merkt u voorts op dat u denkt dat de overvallers zouden denken dat de partij *Acción Democrática* omwille van de gegevens van SOS Kinderdorpen voet aan de grond zou kunnen krijgen in bepaalde (achterstands)wijken (SEM, 5 september 2018, vraag 30). U maakt deze hypothese op geen enkel moment hard. Dat u in België stelt dat de overvallers louter op zoek waren naar aanwijzingen inzake uw politiek activisme, maar in Zwitserland stelt dat zij op zoek waren naar informatie over de werking van SOS Kinderdorpen, roept vragen op en zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw onder druk. Wanneer u wordt geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, geeft u aan dat u geen nadruk heeft gelegd op dat punt, maar dat SOS Kinderdorpen wel zaken publiceert over onder meer straatkinderen, waar de Venezolaanse overheid niet graag heeft (CGVS, p. 16).

U klaart niet uit waarom uw uitleg over het motief van de overvallers zo sterk verschilt in uw Zwitserse en Belgische relaas. Dit heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw in het gedrang komt.

Vervolgens vertelt u dat u en uw medepassagiers 's avonds bij terugkeer van een werkproject in Maracay worden overvallen op een publieke bus. U vertelt dat de overvallers tussen uw bezittingen de inschrijvingsbrief van Acción Democrática aantreffen, waarna u werd geslagen en geschopt en werd uitgescholden voor onder meer antirevolutionair en ontheemde (CGVS, p. 14). Uit uw Zwitserse verklaringen blijkt dat het niet om een inschrijvingsbewijs, maar om een partijidentiteitskaart (Partei-Ausweis) ging (SEM, 5 september 2018, vraag 23). Wanneer u hierop wordt gewezen, stelt u dat het geen lidkaart, maar een inschrijvingskaart betreft (CGVS, pp. 11-12). Hoe het ook zij, in uw Zwitsers vrij relaas maakt u niet alleen melding van een door de overvallers aangetroffen partijidentiteitskaart, maar ook van de identiteitskaart van SOS Kinderdorpen ('NGO-Ausweis'). U voegt hieraan toe dat de overvallers u vertelden dat ze niet van opposanten houden, noch van diegenen die voor niet-gouvernementele organisaties werkzaam zijn (SEM, 5 september 2018, vraag 23). Wanneer u op het CGVS wordt gewezen op uw eerdere vermelding van een aangetroffen werkidentiteitskaart, legt u uit dat u in Zwitserland hetzelfde vertelde als u in België vertelt. Nog voegt u er post-factum aan toe dat de overvallers inderdaad zeiden dat ze ook niet houden van sociaal werkers (CGVS, p. 19). Wederom klaart u niet uit waarom uw Zwitserse en Belgische verklaringen niet overeen komen. Opnieuw leidt dit ertoe dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder op losse schroeven komt te staan.

Nog wordt u op het CGVS uitgenodigd om uw gehele relaas zo volledig mogelijk te vertellen, hetgeen u gedurende twee bladzijden uitgebreid doet (CGVS, pp. 13-14). Nadien wordt u gevraagd of er nog andere gebeurtenissen voorvielen voordat u een eerste keer naar de Verenigde Staten reisde. U antwoordt hierop negatief (CGVS, pp. 19-20). In uw Zwitserse relaas vertelt u echter dat enkele maanden na de overval op uw werk en nog voor de busoverval nog een ander incident plaatsvond. U legt in uw Zwitsers vrij relaas uit dat u in september 2017 naar een SOS Kinderdorp in Maracay ging en dat er op een dag vier personen op twee motoren naar het dorp kwamen en naar u vroegen. De portier en directrice van het dorp konden de mannen verjagen door te dreigen de politie in te schakelen. Vervolgens wendde u zich twee dagen na dit incident tot de onderzoeks- en inlichtingendienst CICPC (Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas), waar uw klacht werd genoteerd (SEM, 5 september 2018, vraag 23). Over deze gebeurtenis in Maracay rept u in uw persoonlijk onderhoud op het CGVS met geen woord. Wanneer u wordt geconfronteerd met de louter in Zwitserland aangehaalde gebeurtenis, antwoordt u dat het incident plaatsgreep voor de busoverval, dat het door de autoriteiten werd beschouwd als een algemene misdaad, dat u verder over geen enkel bewijs beschikt inzake dit incident en dat u enkel zaken vertelt waar u bewijzen van heeft (CGVS, p. 20). U kreeg in uw vrije relaas de kans om over alle incidenten en problemen die ertoe hebben geleid dat u uw vaderland uiteindelijk moest te verlaten te vertellen – hetgeen u ook in het licht van de overige gebeurtenissen deed (CGVS, pp. 13-14). Bovendien werd u nadien expliciet gevraagd of er nog andere gebeurtenissen voorvielen voor uw eerste vertrek naar de Verenigde Staten (CGVS, pp. 19-20). Dat u desondanks geen gewag maakte van een gebeurtenis in Maracay, heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven wederom op de helling komt te staan.

U klaart op geen enkel moment uit waarom uw verklaringen in het kader van uw Zwitserse asielverzoek op verschillende vlakken niet overeen komen met de verklaringen die u in België aflegt. Deze tegenstrijdigheden hebben als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen reeds ernstig in het gedrang komt.

Omwille van bovenstaande redenen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de periode en de aard van uw activiteiten bij Acción Democrática, en evenmin aan de problemen die u beweert te hebben gekend in Venezuela.

Wat er ook van zij, zelfs al was u actief voor Acción Democrática, dan nog kan hieruit geen nood aan internationale bescherming in uwen hoofde worden afgeleid.

*Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of***

Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Zo stelt u dat u voor de partij Acción Democrática niet alleen culturele en alfabetiseringslessen gaf aan de wijkkinderen in de buurt, maar ook dat u met name in 2017 voor hen aanwezig was bij manifestaties (CGVS, p. 11). Wanneer u voorts wordt gevraagd of u bewijzen van uw aanwezigheid op de demonstraties kan voorleggen middels bijvoorbeeld video- of fotomateriaal, geeft u aan dat u geen foto's maakte tijdens demonstraties (CGVS, p. 12). Het is niet aannemelijk dat u in de drie of vier jaar dat u voor de partij actief zou zijn geweest geen enkele foto van uzelf maakte. U geeft hierop aan dat u voor de veiligheid geen beeldmateriaal van uzelf op manifestaties wilde hebben (CGVS, p. 12). U klaart niet uit waarom u uw activistische aanwezigheid op tal van vreedzame acties op geen enkel moment kan staven middels beeldmateriaal of andere documenten. Dit heeft als gevolg dat er uw verklaringen terzake geen geloof kan worden gehecht en dat er opnieuw uit niets kan worden afgeleid dat u omwille van uw deelname aan antiregeringsdemonstraties in het vizier zou zijn gekomen van de colectivos, noch dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela hierdoor problemen zou ondervinden.

U tracht uw activiteiten binnen Acción Democrática te staven met diverse documenten. Hierbij moet vooreerst worden gesteld dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Vooreerst legt u een attest van de partij Acción Democrática voor, waarin wordt gesteld dat u sinds 2014 als leider voor de partij actief bent in vreedzame activiteiten. Wat u precies leidde of aan welke vreedzame activiteiten u deelnam, wordt niet gespecificeerd. Bovendien spreekt het attest van activiteiten vanaf 2014, terwijl u op het CGVS aangeeft dat u tussen 2015 en eind 2017 voor de partij actief was (CGVS, p. 10). Nog legt u een aangifte van de diefstal van uw mobiele telefoon tijdens een demonstratie voor.

Hierboven werd reeds gesteld dat nergens uit de aangifte kan worden opgemaakt onder welke omstandigheden u werd beroofd, noch waarom u zich op dat moment precies daar bevond (cf. supra). Tot slot legt u een dagvaarding neer van de Nationale Garde, gedateerd op 6 augustus 2018, waarin u wordt gevraagd om een verklaring af te leggen over de manifestaties in de maanden maart tot en met augustus 2017. U reisde amper drie dagen voor de officieel dagvaarding probleemloos en op legale wijze naar Zwitserland (CGVS, pp. 4-5, 6). Indien u daadwerkelijk werd gezocht door de Nationale Garde, is het onwaarschijnlijk dat u zonder enig probleem het land kon verlaten. Immers, een officiële dagvaarding wordt niet zomaar van de ene op de andere dag verstuurd. De oproeping specificeert voorts niet waarom u nu precies werd uitgenodigd voor een gehoor. Bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen inzake uw politiek activisme voor Acción Democrática in diezelfde periode, waardoor de bewijswaarde van het document wordt verminderd. Volgens de dagvaarding dient u bovendien een geldige reden op te geven indien u niet kan komen opdagen op de gestelde datum. U gaf evenwel geen enkel gehoor aan de oproep (CGVS, p. 5). Deze documenten ontberen bijgevolg elke bewijswaarde.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw culturele en alfabetiseringslessen via de partij Acción Democrática niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien kon u Venezuela tot twee keer toe probleemloos, op legale wijze met uw eigen paspoort en per vliegtuig verlaten (CGVS, pp. 6, 14-15). Bovendien ondervond uw nog immer in Caracas woonachtige broer geen enkel probleem sinds uw vertrek uit Venezuela (CGVS, p. 7).

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw culturele en alfabetiseringslessen via de partij Acción Democrática.

Nog geeft u aan ook op de **sociale media** actief te zijn. U verklaart actief te zijn op Facebook en stelt dat u al jarenlang de Venezolaanse politiek online bekritiseert (CGVS, p. 3). U vreest dat u omwille van uw online activisme bij terugkeer naar Venezuela in het vizier zal komen van de autoriteiten en getuigt dat een oud-studiegenoot werd ontvoerd en gevangen genomen omwille van soortgelijke overheidskritische posts (CGVS, p. 3). Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijft dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. Bovendien kon u in augustus 2017 probleemloos uw paspoort vernieuwen, hetgeen geenszins wijst op een visering vanwege de Venezolaanse autoriteiten uwentwege (CGVS, p. 5), en keerde u in 2018 vrijwillig en probleemloos terug naar Venezuela (CGVS, pp. 6, 14). Bijgevolg weet u uw vrees verder niet te concretiseren. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing, noch aan daden van vervolging zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie.

U geeft aan dat u omwille van uw activiteiten op sociale media een gegronde vrees voor vervolging koestert in de vorm van ontvoering en arrestatie (CGVS, p. 3). U legt bovendien printscreens van acht Facebookposts voor. Gevraagd over welke aanwijzingen u beschikt inzake deze vrees, geeft u aan dat u vermoedt dat mensen uit uw kennissenkring na uw kritische posts niet meer met u wilden spreken

(CGVS, p. 3). Nog merkt u op dat de Venezolaanse overheid dankzij het hoge niveau van haar inlichtingendienst op de hoogte is van het online activisme van elke Venezolaan (CGVS, p. 3). Voorts verwijst u naar een uitspraak van de Venezolaanse minister van Communicatie die stelt dat alle auteurs van antirevolutionaire publicaties vervolgd zullen kunnen worden (CGVS, p. 3). U maakt uw vrees echter geenszins concreet. Bovendien blijkt zowel uit uw Facebookprofiel van 26 juni 2019 als op 9 oktober 2019 dat uw Facebookposts privé zijn. Dat de Venezolaanse overheid zomaar toegang zou hebben tot al uw – al dan niet kritische – posts, is bijgevolg een blote bewering. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan vervolgingsdaden of aan een in artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Daarnaast stelt u dat u problemen kreeg met de colectivos omwille van uw **werkzaamheden voor SOS Kinderdorpen**. Zo werden u en uw collega's op een middag op het bureau van SOS Kinderdorpen overvallen (CGVS, p. 15), vroegen vier personen op twee motoren aan de ingang van een SOS Kinderdorpen-site in Maracay naar u (CGVS, p. 20) en werden u en uw medepassagiers op een publieke bus op een avond overvallen (CGVS, p. 14). Betreffende de overval op uw werk dient vooreerst te worden opgemerkt dat aan de door u voorgehouden motieven van de inbrekers hierboven reeds geen geloof kon worden gehecht (cf. supra). Dat u en uw collega's het slachtoffer werden van de gebeurtenissen wordt niet in twijfel getrokken. U maakt doorheen uw verklaringen echter niet aannemelijk dat de overval directe betrekking zou hebben op u en uw politieke activiteiten. Uit de overval kan bijgevolg geen vrees voor vervolging noch een risico op ernstige schade in uw hoofde afgeleid worden. De voorgelegde bewakingsbeelden (usb-stick) en foto's alsook de uitnodiging tot getuigenverklaring wijzen enkel op een overval, hetgeen niet wordt betwist. Er kunnen uit de documenten echter geenszins enige motieven van de overvallers worden afgeleid. Al met al kunnen de voorgelegde documenten bovenstaande vaststellingen over de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven niet wijzigen. Dat de Venezolaanse autoriteiten bovendien uw verklaringen inzake een gemeenrechtelijk feit als diefstal hebben opgenomen, wijst evenmin op een vervolgingscampagne jegens u.

Voorts dient te worden opgemerkt er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen inzake het incident met de vier mannen op motoren in Maracay. Er dient te worden vastgesteld dat dit element beperkt blijft tot een blote bewering.

U legt immers geen begin van bewijs hieromtrent neer, en maakt dit ook niet concreet aannemelijk in uw verklaringen – u benoemde het voorval zelfs niet in uw vrije relaas (cf. supra). Sterker nog, u geeft zelf aan dat u geen begin van bewijs kan aanleveren inzake dit incident (CGVS, p. 20).

Daarnaast verwijst u naar een overval op een publieke stadsbus bij uw terugkeer uit Maracay. Ook betreffende dit incident werd u hierboven reeds gewezen op de ongeloofwaardigheid van de door u aangestipte feiten (cf. supra). In dit verband moet voorts worden opgemerkt dat het gaat om een spijtig gemeenrechtelijk incident van ontvreemding en dat u niet de enige was die door overvallers werd beroofd (CGVS, p. 14). Nergens blijkt evenwel uit uw verklaringen dat er een vervolging gaande is uwentwege, en evenmin kan uit deze verklaringen afgeleid worden dat u een reëel risico op ernstige schade loopt.

Voorts stelt u dat u **na terugkeer uit de Verenigde Staten** op 13 juli 2018 met dreigende toon werd gebeld en dat u werd gezegd dat u zal merken wat de gevolgen van uw terugkeer zouden zijn. Drie weken later, op 3 augustus 2018, vertrok u vervolgens naar Zwitserland (CGVS, pp. 14, 20). Er dient te worden vastgesteld dat ook dit element beperkt blijft tot een blote bewering. U legt immers geen begin van bewijs hieromtrent neer, en maakt dit ook niet concreet aannemelijk in uw verklaringen. Bovendien maakt u niet alleen geen gewag van problemen tijdens uw legale terugkeer uit de Verenigde Staten, ook uw bij uw vertrek op legale wijze naar Zwitserland ondervond u geen problemen (CGVS, p. 6). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u geviseerd wordt door de Venezolaanse autoriteiten of door de colectivos die banden hebben met de Venezolaanse overheid opnieuw in grote mate in het gedrang.

Daarnaast vreest u er de **algemene sociaaleconomische situatie**, in het bijzonder het gebrek aan levensmiddelen, gebrekkige gezondheidszorg en de algemene veiligheidssituatie (CGVS, pp. 9, 15, 20, 22).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op bovenstaande blijkt uit uw administratief dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. In de brief van uw advocaat wordt niet alleen uw relaas en de door u aangehaalde problemen opgelijst, ook verwijst uw advocaat naar twee publicaties van Human Rights Watch, een publicatie van het bureau van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties en een publicatie van de InterAmerican Commission on Human Rights. Hierbij moet worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites beoordeeld moet worden en dat het louter verwijzen naar publicaties op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Het door u voorgelegde paspoort levert voorts hoogstens een indicatie op van uw identiteit en nationaliteit. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De documenten op de usb-stick inzake onder meer uw reisweg en CV wijzen voorts enkel op uw studie- en arbeidsverleden alsook op uw reisweg. Dit wordt evenmin betwist. Er kan uit deze documenten geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot de feiten die tot uw vlucht uit uw land van herkomst zouden hebben geleid.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag; artikel 3 van het EVRM; artikelen 48; 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering); het algemeen beginsel van voorzichtigheid; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

Met betrekking tot de toekenning van de vluchtelingenstatus stelt verzoeker vooreerst dat de tegenpartij niet kan gevolgd worden waar zij stelt dat *"De tegenpartij kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat: [u] klaart met uw antwoorden niet uit waarom u in Zwitserland tot twee keer toe expliciet stelde tot 2016 actief te zijn geweest voor Accion Democratica, en in België stelt tot eind 2017 bij de activiteiten van de partij betrokken te zijn geweest."* (stuk 1, p. 3). Immers, op deze wijze gaat de tegenpartij volledig voorbij aan de verklaringen van verzoekende partij. Verzoekende partij stelde immers steevast dat zij in Zwitserland wel degelijk verklaard heeft actief te zijn geweest tot 2017, maar dat men foutief het jaartal 2016 noteerde. Voorts stelde verzoekende partij ook duidelijk dat zij de notities in Zwitserland nooit gezien heeft, dat alles in het Duits genoteerd werd en dat zij geen advocaat had. De tegenpartij doet deze laatste verklaringen eenvoudigweg af als blote bewegingen, die niet in concreto gestaafd worden, maar men kan zich afvragen hoe een persoon dergelijke beweringen nota bene zou kunnen staven. Wat er ook van zij, men dient aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel te verlenen (zie infra), wat in casu niet gebeurd is. Eveneens waar de tegenpartij stelt dat: *"[i]mmers, redelijkerwijze mag verwacht worden dat uw verklaringen, indien zij op de waarheid berusten, dezelfde zijn, ongeacht of u een geschreven verslag hebt kunnen nalezen of niet."* (stuk 1, p. 3). Dit kan men niet redelijk noemen, vermits deze motivatie kant noch wal raakt. Immers, het doel van het geschreven verslag na te kunnen lezen is juist om mogelijke fouten te detecteren, wat in casu niet gebeurd is. Indien verzoekende partij het geschreven verslag had kunnen nalezen, dan had zij kunnen opmerken dat er verkeerdelijk 2016 genoteerd werd en dat dit 2017 zou moeten zijn. De tegenpartij gaat er van uit dat het geschreven verslag de juiste weergave van de verklaringen zou zijn, zonder in beschouwing te nemen dat verzoekende partij verklaarde dat er een fout genoteerd werd, om dan maar te besluiten dat de verklaringen overeen zouden moeten komen indien zij op de waarheid berustten. Dit is een type voorbeeld van een cirkelredenering, vermits de tegenpartij reeds als juist aanneemt wat nog bewezen moet worden. Voor het overige blijkt de tegenpartij zich te beroepen op inconsistente of tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij tijdens haar verzoek om internationale bescherming in Zwitserland in vergelijking met deze in België. Nochtans kan men hier opmerken dat het veelal luttel vergetelheden en/of verklaarbare zaken betreft.

Het lijkt er op dat de tegenpartij doelmatig op zoek gaat naar inconsistente verklaringen zonder daarbij rekening te houden met de geheel geloofwaardige verklaringen van verzoekende partij voor deze inconsistenties en/of tegenstrijdigheden. Ook wat betreft de inschrijvingskaart van Accion Democratica die werd gevonden en waarover er in de Zwitserse verklaringen werd genoteerd dat het om een partijidentiteitskaart ging, is het niet ondenkbaar dat verzoekende partij wel degelijk sprak over een inschrijvingskaart en dat er door de Zwitserse autoriteiten verkeerdelijk van uit werd gegaan dat het om een inschrijvingskaart ging en dit dus ook zo werd genoteerd." Met betrekking tot het politieke profiel van verzoeker wijst hij er vooreerst op dat hij in de jaren 2015 tot 2017 vrijwilliger was bij de politieke oppositiepartij Accion Democratica en in die jaren gedurende zijn vrije tijd culturele en alfabetiseringslessen gaf aan kinderen. Hij nam in 2017 ook regelmatig deel aan protestacties tegen het regime, georganiseerd door Leopoldo Lopez en Henrique Capriles en deelde er flyers en water uit. Hij stelt vervolgens dat "De tegenpartij stelt eerst dat verzoekende partij verklaarde dat zij in 2017 aanwezig was bij manifestaties (stuk 1, p. 4), om dan te vragen of zij bewijzen heeft van deze aanwezigheid door middel van video- of fotomateriaal, om uiteindelijk te stellen dat het niet aannemelijk is dat verzoekende partij gedurende drie of vier jaar voor een partij actief is en geen enkel foto van zichzelf maakte. Deze motivatie is gebrekkig, vermits er werd gevraagd naar foto's die de aanwezigheid van verzoekende partij op manifestaties in 2017 konden staven, waarop verzoekende partij naar eerlijkheid antwoordde dat die er niet zijn". Hij stelt verder dat hij zich in september 2017 met andere vrijwilligers op een verzamelplek bevond voor de aanvang van een manifestatie van Accion Democratica en MUD en dat zijn mobiele telefoon en persoonlijke bezittingen doorzocht werden door Chavistische motorrijders. Hij besluit dat zijn politieke profiel, politieke overtuiging en hoedanigheid van opposant van het Venezolaanse regime dus niet kunnen in twijfel worden getrokken door verwerende partij.

Wat betreft de vervolging van politieke opposenten door het Venezolaanse regime stelt verzoeker dat uit objectieve informatie blijkt dat er in Venezuela wel degelijk sprake is van doelgerichte vervolging van opposanten van het regime met een gelijkaardig profiel als dat van verzoeker met name "een persoon die heeft deelgenomen aan protestacties tegen het regime, die aanhanger is van een oppositiepartij, die weigerde deel te nemen aan de corruptie ten bate van het regime binnen de staatsloterij en die tevens weigerde deel te nemen aan de verplichte manifestaties voor het regime". Ter staving van zijn stelling citeert en vertaalt hij een aantal passages uit het rapport Amnesty International, Hunger for Justice: Crimes against humanity in Venezuela, mei 2019, met betrekking tot de repressie en mensenrechtenschendingen door het regime van Maduro in de nasleep van de institutionele crisis van begin 2019 (p. 17), buitengerechterlijke executies van personen die hebben deelgenomen aan de protesten (p. 17-18), het geval van een man met gelijkaardig profiel als verzoeker die omwille van zijn deelname aan de protesten buitengerechterlijke geëxecuteerd werd (p. 25-26 en 28), het buitensporig geweld door de Venezolaanse ordediensten tijdens protesten tegen het regime (p. 27) en willekeurige detentie van opposanten en het gebrek aan proceswaarborgen (p. 33). Hij verwijst ook naar Amnesty International, Amnesty International Report 2017/18 - Venezuela, 22 februari 2018. Hij concludeert dat uit deze objectieve informatie onomstotelijk blijkt dat "ook opposanten van het Venezolaanse regime met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij specifiek worden gevisieerd en het risico lopen het slachtoffer te worden van buitengerechterlijke executie, dood of verwonding tijdens protesten tegen het regime en willekeurige detentie".

Vervolgens citeert en vertaalt verzoeker passages uit OHCHR, "Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights on the situation of Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela", 5 juli 2019 met betrekking tot het viseren van opposanten en personen die kritiek uiten op het regime in Venezuela (paragrafen 36, 38), het gebruik van buitensporig en dodelijk geweld in het kader van protestacties tegen het regime (paragrafen 39, 40). Hij stelt dat ook hieruit blijkt dat personen met het profiel van verzoeker specifiek worden gevisieerd en dat met name werknemers van staatsbedrijven het risico lopen om specifiek gevisieerd te worden indien zij zich kritisch uitlaten over het regime en dat ook hun familie leden worden gevisieerd. Hij stelt vervolgens dat "Verwerende partij kan in het licht van de hierboven aangehaalde objectieve bronnen en het vaststaande asielrelaas van verzoekende partij dan ook niet stellen dat deze laatste niet specifiek gevisieerd wordt door het Venezolaanse regime en derhalve een gegronde vrees voor vervolging koestert in geval van terugkeer naar Venezuela. Het tegendeel is immers waar: iemand met het politieke profiel van verzoekende partij loopt zij wel degelijk het risico om specifiek gevisieerd te worden door de Venezolaanse autoriteiten". Tenslotte verwijst verzoeker naar de COI Focus Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, stelt dat dit rapport de verschillende bronnen met betrekking tot de doelwitten van mensenrechtenschendingen synthetiseert, citeert pagina's 8 tot 11 van dit rapport en besluit "Dat verwerende partij op basis van bovenstaande bron, nota bene een rapport van haar eigen studiedienst, tot de conclusie komt dat er voor een persoon met een gelijkaardig politiek profiel als dat van verzoekende partij geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, doet meer dan één

wenkbrauw fronsen: uit bovenstaand rapport blijkt immers dat er wel degelijk op systematische wijze mensenrechtenschendingen plaatsvinden tegen de deelnemers aan de protestacties tegen het regime of personen die zich kritisch hebben uitgelaten tegen het regime, net zoals dit voor verzoekende partij het geval is". Verzoeker besluit het onderdeel over de toekenning van de vluchtelingenstatus door te wijzen op het principe van het voordeel van de twijfel als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag en citeert vervolgens paragraaf 203 van het UNHCR Procedure handboek; VBCV dd. 16 november 2009, RVV n° 22.144 dd. 28 januari 2009 en RVV n° 16.891 dd. 2 oktober 2008; RVV, n°891 dd. 2 oktober 2008). Hij besluit dat de Raad reeds de mogelijkheid heeft gehad "naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekers (zie titel van voorbeeld: RVV, n° 28 972 dd. 23 juni 2009 ; RVV, n° 18.937 dd. 20 november 2008, RVV n° 27.489 dd. 19 mei 2009. Er werd eveneens reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag".

Met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus wijst verzoeker in eerste instantie op de humanitaire situatie en stelt dat in tegenstelling tot wat wordt geponeerd in de bestreden beslissing tal van objectieve bronnen aantonen "dat de situatie in Venezuela kan beschreven worden als "ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien." Ter ondersteuning van zijn stelling verwijst hij naar en citeert passages uit volgende bronnen met betrekking tot de humanitaire situatie: UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Guidance Note on the Outflow of Venezuelans*, maart 2018; UN News Service, "Nearly 800 Venezuelans arriving in Brazil each day, many seeking asylum, UN refugee agency says", 6 april 2018; UN News Service, "UN agency issues refugee protection guidance for thousands of Venezuelans fleeing crisis-torn country", 13 maart 2018; UN News Service, "Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings'", 22 juni 2018; European Parliamentary Research Service (EPRS), "The Venezuelan migrant crisis: A growing emergency for the region", december 2018; Inter-American Commission on Human Rights (IACHR), "Resolution 2/18: Forced Migration of Venezuelans", 14 maart 2018, Resolution 2/18; United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, "Human Rights and Democracy Report 2017 - Venezuela", 16 juli 2018; Human Rights Watch, "World Report 2018 – Venezuela", 18 January 2018; Amnesty International, "Venezuelans are taking desperate measures to escape", 27 maart 2018; ACAPS, *Venezuela situational update and 2019 outlook*, 28 maart 2019; Norwegian Refugee Council/Internal Displacement Monitoring Centre (NRC/IDMC), "2018 Global Report on Internal Displacement - The Americas", 16 mei 2018; International Crisis Group (ICG), "Friendly Fire: Venezuela's Opposition Turmoil", 23 december 2018; International Crisis Group (ICG), "Misery as Strategy: The Human Cost of Conflict", 31 mei 2018 en International Crisis Group (ICG), "Friendly Fire: Venezuela's Opposition Turmoil", 23 december 2018.

Met betrekking tot de toegang tot gezondheidszorg citeert verzoeker vooreerst het rapport ACAPS, "Venezuela situational update and 2019 outlook", 28 maart 2019 (p. 2-3) en International Crisis Group (ICG), "Containing the Shock Waves from Venezuela", 21 maart 2018 (p. 21) en stelt vervolgens dat de economische crisis, gepaard gaande met hyperinflatie en aanhoudende tekorten aan voedsel en medicijnen de capaciteit van Venezolanen om in hun basisbehoeften te voorzien drastisch verminderd. Hij stelt dat volgens Amnesty International Venezolanen wanhopige maatregelen treffen om te ontsnappen aan de situatie en dat één van de redenen die worden geciteerd, het gebrek aan functionerende gezondheidszorg en geneesmiddelen is en citeert vervolgens Amnesty International, "Venezuelans are taking desperate measures to escape", 27 maart 2018 en Human Rights Watch, "World Report 2018 – Venezuela", 18 januari 2018. Hij stelt vervolgens dat gezondheidszorg in Venezuela tegenwoordig zo goed als onbestaande is en dat Venezolanen naar de buurlanden trekken voor de nodige medische zorgen en dat de Venezolaanse overheid bovendien alle hulp van buitenaf blokkeert en citeert vervolgens International Crisis Group (ICG), "Containing the Shock Waves from Venezuela", 21 maart 2018 (p. I, 24) en een aantal recente nieuwsartikels die aantonen dat het gezondheidssysteem in Venezuela ernstig te lijden heeft onder de politieke en economische crisis en dat het er niet naar uit ziet dat dit in de nabije toekomst zal verbeteren en dat er sprake is van een neerwaartse spiraal. Hij citeert vervolgens een aantal artikelen die aangeven dat er geen toegang is tot adequate verzorging via de publieke gezondheidszorg in Venezuela (Mercer - Mobility Exchange, "Insights : Caracas, Venezuela : Healthcare Crisis"), dat de Wereldgezondheidsorganisatie eveneens de schuld legt bij de politieke en socio-economische situatie voor de ineenstorting van het

gezondheidssysteem (VOA News, "Venezuela's Health Care System Continues Downward Spiral", 20 februari 2019); dat ziekenhuizen zo goed als niets meer hebben en dat de IRC medische faciliteiten opzet in buurlanden om de gigantische toestroom van Venezolanen met medische problemen op te vangen (Deutsche Welle, "Venezuela's health care crisis: Hospitals have 'nothing left'", 19 februari 2019) en dat ziekenhuizen zelfs niet over zeep beschikken en dat families genooddakt zijn om zelf de nodige medicatie, rubberen handschoenen, spuiten en schoonmaakproducten dienen mee te brengen voor hun zieke familieleden (The Guardian, "Venezuela crisis takes deadly toll on buckling health system", 6 januari 2019). Wat de toegang tot voedsel betreft citeert verzoeker passages uit ACAPS, "Venezuela situational update and 2019 outlook", 28 maart 2019 (p. 2) en Human Rights Watch, "Venezuela's Humanitarian Emergency: Large-Scale UN Response Needed to Address Health and Food Crises", 4 april 2019 (p. 25-29). Met betrekking tot de veiligheidssituatie wijst verzoeker er op dat International Crisis Group gewag maakt van een uiterst volatiele situatie in Venezuela en citeert International Crisis Group (ICG), "Containing the Shock Waves from Venezuela", 21 maart 2018 (p. 14); International Crisis Group (ICG), "Friendly Fire: Venezuela's Opposition Turmoil", 23 december 2018 (p. 3-6) en UN News Service, "Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings'", 22 juni 2018 en European Parliamentary Research Service (ERRS), "The Venezuelan migrant crisis: A growing emergency for the region", december 2018. Hij besluit dit onderdeel door te stellen dat verwerende partij de mate van geweld in Venezuela bagatelliseren of minimaliseren nu zij voorbij gaat aan *"het feit dat de hierboven aangehaalde bronnen spreken over een uiterst volatiele situatie, waarbij Venezuela zelfs op de tweede plaats staat wat betreft gewelddadige sterftcijfers. Bovendien blijkt ook dat de misdadigers veelal behoren tot de politiediensten, inlichtingendiensten en het leger, wat eveneens bevestigd wordt door de tegenpartij"*.

Ter conclusie stelt verzoeker van mening te zijn dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM en wijst, wat betreft een eventuele terugkeer naar Venezuela op een passage uit Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, "Venezuela: Treatment by the authorities and progovernment groups of failed refugee claimants who return to the country (2016-December 2017)", 5 januari 2018, waaruit blijkt dat er geen specifieke programma's zijn van de overheid voor de re-integratie van afgewezen vluchtelingen, er een nieuwe nationale kaart (carnet de la patria) is ingevoerd en dat ook geen enkele NGO hulpprogramma's aanbiedt voor teruggekeerde personen.

Met betrekking tot de vernietiging van de bestreden beslissing voert hij aan dat *"Verwerende partij heeft het relaas van verzoekende partij duidelijk onvoldoende geanalyseerd: zij heeft al te gemakkelijk besloten om tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over te gaan, zonder op afdoende wijze rekening te houden met de algemene en persoonlijke situatie waarin verzoekende partij verkeert in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen. In het licht van bovenstaande elementen, met name het verhoogd risicoprofiel van verzoekende partij, kan gesteld worden dat verwerende partij de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de bestreden beslissing dus het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 schendt. Verwerende partij schendt eveneens het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen). De motivatie van de bestreden beslissing is niet afdoende en verwerende partij schendt dan ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. In dergelijke omstandigheden moet verzoekende partij opnieuw gehoord worden door verwerende partij. De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd zodat verwerende partij tot aanvullende onderzoeksmaatregelen kan overgaan"*.

Verzoeker vraagt in hoofddorde hem de status van vluchteling toe te kennen; in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar verwerende partij voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing dd. 18.10.2019;
2. Juridische bijstand.

Verzoeker legt een aanvullende nota dd. 19 juni 2020 neer waaraan een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 juni 2020 wordt toegevoegd.

2.2.2. Verwerende partij legt een nota neer dd. 9 januari 2020 waarin de door verzoeker ingeroepen middelen worden besproken en beantwoord en waaraan volgende rapporten zijn toegevoegd: COI Focus, “*VENEZUELA. Le retour des ressortissants vénézuéliens*», d.d. 10 januari 2019 en COI Focus, « *VENEZUELA. Terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België*”, d.d. 8 november 2019.

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna ‘Asielprocedure richtlijn’), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna ‘Kwalificatierichtlijn’) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan

aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*.

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift en de landeninformatie aangebracht door beide partijen, stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoekers vluchtmotieven.

De kern van verzoekers vluchtmotieven kan worden samengevat als volgt. Volgens zijn verklaringen volgde verzoeker een opleiding vertaler en werkte aan de Universiteit als docent maar ook als freelance vertaler in Caracas en werkte als coördinator voor SOS Kinderdorpen Venezuela tussen oktober 2016 en januari 2018. Hij was daarnaast actief als vrijwilliger voor Accion Democratica tussen 2015 en 2017, waar hij flyers en water uitdeelde aan de manifestanten en ook kinderen leerde lezen en schrijven en hen wat cultuur bijbracht in de weekends. Hij nam deel aan vijf anti-overheidsdemonstraties vooral in 2017, waarvan de laatste in september 2017. Voor een demonstratie in september 2017 verzamelden een aantal demonstranten, waaronder verzoeker, maar werden hun mobiele telefoons en persoonlijke spullen onderzocht door colectivo's. Verder kwamen midden 2017 rond het middaguur drie mannen naar het kantoor van SOS kinderdorpen op een ogenblik dat verzoeker zijn middagpauze hield. Toen hij terugkwam werd er een pistool tegen zijn hoofd geplaatst en werd hij vastgebonden door de mannen met computerkabel. Net voordat ze weggingen met de computers zeiden ze hem dat dit een waarschuwing was en dat hij moest stoppen waarmee hij bezig was. Omdat de kabel niet goed was vastgemaakt, kon hij zichzelf en zijn collega's bevrijden waarna ze aangifte gingen doen bij de politie. Daar werd hem gevraagd of hij deelnam aan de manifestaties maar hij antwoordde dat hij nog geen problemen had gekend en dat hij dacht dat het collectivos waren geweest. Later bevestigde de politie dat het collectivos waren en vertelden hem dat zij daar niets aan konden doen. Nog in 2017 kwamen vier mannen op een motor naar verzoeker vragen in een project in Maracay waar hij aan werkte en werd hij op de bus terug van zijn werk in Maracay samen met andere passagiers bestolen door gewapende mannen, die toen ze een inschrijvingsbrief van Accion Democratica vonden, hem uitscholden voor antirevolutionair en ontheemde. Eind januari 2018 nam verzoeker ontslag bij SOS kinderdorpen en op 30 januari reisde hij naar een vriendin in New York. Op 13 juli keerde verzoeker terug naar Venezuela maar toen hij al na drie dagen een dreigtelefoontje kreeg, contacteerde hij een vriend in Zwitserland en vertrok naar dat land op 3 augustus waar hij op 15 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Het verzoek werd geweigerd op 12 september 2018 waarna hij geen beroep indiende. Ondertussen ontving hij, via zijn buurvrouw op 6 augustus 2018 een dagvaarding van de Nationale Garde omwille van zijn deelname aan manifestaties tussen maart en augustus 2017. Nadat zijn verzoek geweigerd werd in Zwitserland vertrok hij op 12 oktober 2018 naar de Verenigde Staten, waar hij overwoog om asiel aan te vragen maar het niet deed omdat het te duur zou zijn. Uiteindelijk besliste hij, op aanraden van een vriend die in België verbleef hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 16 april 2019. Hij vreest de colectivo's omwille van zijn politieke en sociale activiteiten, de gevolgen van het negeren van de dagvaarding van augustus 2018 en de slechte algemene sociaal-economische situatie.

De Raad stelt vast dat verzoeker een aantal documenten neerlegt ter ondersteuning van zijn verklaringen die in de bestreden beslissing elke bewijswaarde worden ontzegd, met name het attest van de Accion Democratica, de aangifte van een diefstal van zijn mobiele telefoon tijdens een demonstratie en een dagvaarding van de Nationale Garde van 6 augustus 2018. Met betrekking tot het attest van Accion Democratica wijst de bestreden beslissing er op dat in zijn verklaringen bij de Zwitserse autoriteiten hij vermeldde dat het om een partij-identiteitskaart ging, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS vermeldde dat het om een inschrijvingsbrief ging. Waar de Raad nog kan aannemen dat mogelijk een vergissing werd gemaakt door de Zwitserse autoriteiten en dat zijn verklaring daar verkeerd werd genoteerd, kan de Raad evenwel niet anders dan vaststellen dat het door verzoeker neergelegde document vermeldt dat verzoeker militant lid is van de partij en sinds 2014 actief is in vreedzame activiteiten, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud CGVS verklaarde dat hij actief was als vrijwilliger voor de partij tussen 2015 en 2017 (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10). Verder stelt de Raad vast dat de voorgelegde dagvaarding door de Nationale Garde gedateerd is op 6 augustus 2018 en verzoeker wordt verzocht zich aan te melden de dag nadien, wat wel een zeer korte tijdsspanne is, en dat uit verzoekers paspoort blijkt dat hij op 3 augustus 2018 Venezuela verliet via de luchthaven, nauwelijks drie dagen voor de dagvaarding werd opgesteld. De Raad stelt vast dat verzoeker de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot deze door hem neergelegde documenten niet betwist. Wat betreft de door verzoeker neergelegde bewakingsbeelden en video's van de overval op zijn werk (SOS Kinderdorpen), stelt de Raad vast dat deze niet betwist worden in de bestreden beslissing, noch dat verzoeker op de bewakingsbeelden te zien is en dat hij en zijn collega's het slachtoffer waren van een overval. Evenwel stelt de Raad, met de commissaris-generaal vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de overal verband zou houden met de politieke activiteiten van

verzoeker en dat dit ook niet blijkt uit de uitnodiging tot getuigenverklaring die hieromtrent door verzoeker wordt voorgelegd.

Gelet op de pertinente overwegingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de bij het verzoek neergelegde documenten, stelt de Raad vast dat de inhoud van de voormelde documenten op zich niet kan overtuigen om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De Raad besluit dat deze documenten in deze stand van de procedure derhalve niet volstaan om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

2.4.3. Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud CGVS en zijn verklaringen afgelegd bij de Zwitserse asiendiensten, werpt verzoeker in wezen op dat met betrekking tot de periode dat hij actief was voor Accion Democratica (AD) hij verklaarde dat hij in Zwitserland wel degelijk verklaarde dat hij tot 2017 actief was, maar dat dit verkeerd genoteerd was en dat men zich kan afvragen hoe men dit zou kunnen staven; dat het onredelijk is te verwachten dat zijn verklaringen dezelfde zouden zijn nu het verslag van het gesprek met de Zwitserse asiel dienst niet heeft kunnen nalezen en dus ook niet corrigeren en dat het voor de rest om veelal luttele vergetelheden en of verklaarbare zaken gaat. De Raad stelt vast dat wat dit laatste betreft, het verzoekschrift niet aanduidt om welke luttele vergetelheden of verklaarbare zaken het precies zou gaan, noch een verklaring hiervoor biedt en hiermee de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden dus niet weerlegt. Wat betreft de periode waarin hij voor AD actief was, kan in beginsel niet uitgesloten worden dat dit verkeerd genoteerd werd door de Zwitserse asiel instantie, maar kan de Raad niet anders dan vaststellen dat uit de documenten van de Zwitsers asiel instantie blijkt dat hij tot tweemaal toe stelde in 2016 gestopt te zijn met zijn activiteiten, zodat een vergissing van de Zwitserse asiel instantie onwaarschijnlijk lijkt. Gezien het feit dat hij feiten die centraal staan in zijn vluchtrelaas, waaronder zijn deelname aan de anti-regeringsbetogingen, situeert in 2017, kan dergelijke tegenstrijdigheid niet als een detail worden afgedaan en ondermijnt dit de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Wat zijn activiteiten bij Accion Democratica (AD) betreft, verklaart verzoeker dat hij enerzijds deelnam aan een aantal protestbetogingen tegen de regering in 2016 en 2017 en anderzijds vrijwilligerswerk deed voor de partij door les te geven aan kinderen die geen studies konden betalen om hen te leren lezen, schrijven en cultuur bij te brengen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11). Wat zijn lidmaatschap van AD betreft, verklaart verzoeker dat ze geen kaarten geven aan personen die gewoon meewerken maar verder geen politieke functie hebben (notities, p. 11) en dat de inschrijvingsbrief, die hij volgens zijn verklaringen heeft sinds 2015, het enige document is dat hij van AD heeft gehad (notities 12). Gevraagd of hij dit document van AD altijd bij zich had, antwoordt verzoeker *“dat hij om veiligheidsredenen besloot om dat niet altijd bij mij te hebben wanneer ik van hier naar daar ging. Dat gaat niet in Venezuela. Ja, het kan wel, maar omwille van de veiligheid doe je dat beter niet”* (notities, p. 12). Anderzijds stelt de Raad vast dat verzoeker dit document wel bij zich had toen hij op de terugweg van Maracay op de bus beroofd werd en dit document toen gevonden werd (notities, p. 19). Dit incident wordt door verzoeker gesitueerd na de overval op het kantoor op SOS Kinderdorpen, dat plaatsvond midden 2017 (notities 15, 14) en na de manifestatie waar de spullen van verzoeker werden gecontroleerd door collectivos op motoren (notities, p. 18). Verzoekers verklaring dat hij dit in een grote zak had gestopt (notities, p. 19) is niet overtuigend en verklaart niet waarom hij dergelijk risico zou lopen in het licht van de eerdere incidenten die hij meemaakte, vooral omdat nergens blijkt dat het attest van AD essentieel zou zijn geweest voor zijn activiteiten en dat het blijkbaar op eenvoudig verzoek kan bekomen worden.

De Raad kan verzoeker bijtreden waar hij stelt dat verzoeker niet redelijkerwijze kan verweten worden dat er geen beeldmateriaal voorhanden is van verzoekers deelname aan de manifestaties, zeker nu de bewijswaarde van dergelijke foto's in vele gevallen uiterst relatief is, maar stelt vast dat niet is aangetoond dat verzoeker een prominent politiek profiel heeft of omwille van zijn politieke activiteiten of overtuiging gevisieerd werd door het regime.

Zo stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart te hebben deelgenomen aan 5 manifestaties in 2017, waarvan drie of vier keer als manifestant, en de laatste keer als medewerker in september en dat hij, behalve de keer dat zijn GSM werd gestolen voor de manifestatie, geen problemen heeft gehad tijdens de manifestaties waaraan hij als medewerker deelnam, maar andere medewerkers wel (notities, p. 18).

Bovendien stelt verzoeker dat hij na de manifestatie in september 2017 niet meer aan manifestaties deelnam en op verschillende plaatsen ging wonen om de problemen te vermijden.

Voorts stelt de Raad vast dat hij tweemaal aangifte deed bij de politie, na de overval op het bureau van SOS Kinderdorpen, waarvan de politie hem vertelde dat het om collectivos ging en dat ze er niets konden tegen beginnen en na beroofd te zijn geweest op de bus op terugweg van Maracay, waar volgens zijn verklaringen zijn inschrijvingsbewijs bij de AD werd gevonden (notities, p. 14). Waar hij enerzijds stelt dat de politie dit niet met politieke daden in verband wilde brengen (notities, p. 14) verklaart hij anderzijds dat hij dit zelf niet in verband bracht met zijn politieke daden, maar dit pas deed toen de politie hem vertelde dat het om collectivos ging en dat hij wat de overval op de bus betreft, zelf verklaart *"ik zeg niet dat ze rechtstreeks op zoek waren naar mij, maar ze konden me niet identificeren en toen ze het zagen, was het enige wat ze deden me slaan, slecht behandelen en slechte dingen zeggen"* (idem). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker niet aantoonde dat hij omwille van zijn politieke activiteiten werd gevisieerd en dat hij hiervan blijkbaar zelf niet overtuigd was en dat zelfs, nadat de politie hem zelf had gezegd dat de collectivos achter de aanval op het kantoor zaten en hij hieruit opmaakte dat zij hem zochten omwille van zijn politieke activiteiten, de overval op de bus niet in verband bracht met zijn politieke activiteiten. Tenslotte lijkt het onwaarschijnlijk dat, mochten de collectivos hem werkelijk viseren omwille van zijn politieke activiteiten, verzoeker bij de overval van de bus verder ongemoeid lieten, zelfs nadat zij het inschrijvingsbewijs van AD tussen zijn bezittingen hadden aangetroffen.

Wat zijn vrijwilligerswerk met kansarme kinderen betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker dit vermeldt maar verder geen details hierover verstrekt en dat uit zijn verklaringen ook niet blijkt dat hij hierom werd gevisieerd door het regime of de collectivos. Wat zijn werk voor de NGO SOS Kinderdorpen betreft, stelt verzoeker dat het algemeen geweten is dat de organisatie op haar pagina vaak informatie publiceert over de straatkinderen en dat de regering niet graag heeft dat deze informatie aan het licht komt (notities, p. 16), maar brengt dit verder niet in verband met zijn beweerde problemen. Ook de overval op het kantoor van SOS kinderdorpen heeft volgens verzoeker niets te maken met het werk dat hij voor de organisatie deed, maar dat hij veronderstelt dat de collectivos toen op zoek waren naar bewijzen van zijn politieke activiteiten (notities, p. 15).

Verder stelt de Raad vast dat in de Engelstalige geschreven verklaring die door verzoeker werd neergelegd met betrekking tot zijn asielrelaas, wordt beschreven hoe in januari 2016, een groep een aanval lanceerde op het hoofdkwartier van AD waar hij werkte, waarbij een explosief werd gegooid dat gelukkig niet ontplofte en dat dit de eerste bedreiging was die hij ontving (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 6, map *"images"*). Verder wordt in deze verklaring vermeld dat hij in maart van dat jaar op zijn weg terug naar huis werd overvallen door 8 mannen op motoren en dat één van hen hem tegen de muur duwde en zei *"the bomb of the headquarters did not explode, but the one that we will throw at your house will"* (idem). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat hij hiervan geen enkele melding maakt tijdens het persoonlijk onderhoud. Gezien het om zeer ingrijpende gebeurtenissen gaat, is het onbegrijpelijk dat hij dit onvermeld laat, wat de geloofwaardigheid van zijn relaas in belangrijke mate ondermijnt.

Tenslotte stelt de Raad vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat verzoeker verklaart zonder enig probleem en met gebruikmaking van zijn paspoort Venezuela te hebben verlaten op 30 januari 2018 en er vrijwillig terug te zijn gekeerd op 13 juli 2018 en vervolgens opnieuw probleemloos te zijn vertrokken vanuit de luchthaven van Caracas op 3 augustus 2018 naar Zwitserland. Het feit dat hij ongehinderd Venezuela kon in en uitreizen op een legale manier in 2018 en dus kort na de incidenten met de collectivos, relativeert verder de ernst van verzoekers beweerde problemen met de collectivos en het feit dat hij zou gezocht worden omwille van zijn deelname aan de manifestaties in belangrijke mate.

Voor zover verzoeker zich beroept op zijn activiteiten op sociale media en ter ondersteuning daarvan een aantal van de door hem geposte berichten op facebook neerlegt stelt de bestreden beslissing het volgende: *"U geeft aan dat u omwille van uw activiteiten op sociale media een gegronde vrees voor vervolging koestert in de vorm van ontvoering en arrestatie (CGVS, p. 3). U legt bovendien printscreens van acht Facebookposts voor. Gevraagd over welke aanwijzingen u beschikt inzake deze vrees, geeft u aan dat u vermoedt dat mensen uit uw kennissenkring na uw kritische posts niet meer met u wilden spreken (CGVS, p. 3). Nog merkt u op dat de Venezolaanse overheid dankzij het hoge niveau van haar inlichtingendienst op de hoogte is van het online activisme van elke Venezolaan (CGVS, p. 3). Voorts verwijst u naar een uitspraak van de Venezolaanse minister van Communicatie die stelt dat alle auteurs van antirevolutionaire publicaties vervolgd zullen kunnen worden (CGVS, p. 3).*

U maakt uw vrees echter geenszins concreet. Bovendien blijkt zowel uit uw Facebookprofiel van 26 juni 2019 als op 9 oktober 2019 dat uw Facebookposts privé zijn. Dat de Venezolaanse overheid zomaar toegang zou hebben tot al uw – al dan niet kritische – posts, is bijgevolg een blote bewering. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan vervolgingsdaden of aan een in artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing. De Raad stelt vast dat verzoeker dit onderdeel van de bestreden beslissing niet betwist, dat dit motief pertinent en correct is en steun vindt in het administratief dossier en neemt dit motief dan ook over in dit arrest.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker actief is geweest voor AD en aanvoert dat er sprake is van doelgerichte vervolging van opposanten met een gelijkaardig profiel als dat van verzoeker, argumenteert hij in wezen, met verwijzing naar de in punt 2.2.1. geciteerde rapporten van Amnesty International (2019), OHCHR (2019) en de COI Focus van 1 juli 2019 dat hij, louter omdat hij heeft deelgenomen aan protestacties tegen het regime, een gegronde vrees voor vervolging heeft in Venezuela. De Raad stelt evenwel vast dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen geviséerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. *“Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). Het recentere *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juli 2019, opgesteld door OHCHR, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten, verpleegsters, leerkrachten en ambtenaren (p. 7-8). Amnesty International stelt dat er in januari 2019 *“targeted executions”* plaatsvonden *“based on the profile of the victims”*, zijnde *“young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media”* (eigen vertaling: gerichte executies gebaseerd op het profiel van de slachtoffers, zijnde jonge mannen die kritisch waren voor de regering of als dusdanig gepercipieerd door de autoriteiten, van wijken of gebieden met een lag inkomen en waarvan de deelname in de protesten zichtbaar was of wiens kritiek viraal is gegaan op sociale media (*“Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela”* van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in *“COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO *“Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social”* (OVCS) vinden er de laatste jaren telkens een duizenden protesten plaats waarvan 9715 tussen 1 januari en 31 mei 2019 (zie OHCHR, *Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, 5 July 2019, p. 8). In 2019 zouden GNB (Guardia nacional bolivariana), de PNB (Policía nacional bolivariana), de FAES (La Fuerza de acciones especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. In vele gevallen leidden deze acties zelfs tot doden en ernstig gewonden. De impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt in de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 opgenomen. In juni 2019 wint Cedoca bij mensenrechtenactivist C.A.R. informatie in per e-mail over de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 op de veiligheidssituatie in Venezuela. Deze geeft aan dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft.

De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld en horen tot de gevaarlijkste steden ter wereld. Tegelijk wordt de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime opgevoerd. *Colectivos* manifesteren zich nadrukkelijk in de steden en in de grensgebieden. Uit voorliggende informatie kan worden afgeleid dat de politieke en veiligheidssituatie in Venezuela verontrustend blijft. Echter, zoals uit het laatst toegevoegde rapport van OHCHR: “*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*” van 5 juli 2019 blijkt, worden nog steeds overal in het land betogingen gehouden en is de algehele situatie ongewijzigd. De Raad kan dan ook uit de informatie in het administratief dossier en bij het verzoekschrift neergelegd, vaststellen dat Venezuela een economisch en sociaal ontredde maatschappij is en dat de politieke repressie aanhoudt, maar dat er nog geen sprake is van een systematische vervolging van personen omwille van politieke redenen in die zin dat het louter deelnemen aan een betoging als lid of sympathisant van de oppositie onvermijdelijk zal leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Verzoeker toont dit ook niet aan door de loutere verwijzing naar de door hem geciteerde algemene landeninformatie, die dezelfde is waarop ook het CGVS zich baseert in de bestreden beslissing en zonder dit te betrekken op de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker toont ook niet aan dat de commissaris-generaal uit deze landeninformatie verkeerde conclusies heeft getrokken op dat deze analyse niet langer accuraat zou zijn. Hierboven heeft de Raad reeds vastgesteld dat verzoeker weliswaar verklaart deelgenomen te hebben aan manifestaties en de laatste keer in september 2017 als medewerker, maar dat hij niet aannemelijk maakt omwille van deze deelnames geïsoleerd te zijn geweest door het regime. Hieruit kan niet worden afgeleid dat hij een leidinggevende rol speelde bij de manifestaties, waaraan hij niet meer deelnam na september 2017 tot aan zijn eerste vertrek uit Venezuela in januari 2018.

Waar verzoeker tenslotte in zijn aanvullende nota verwijst naar het arrest 236 697 van 10 juni 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin de vluchtelingenstatus werd erkend in een soortgelijke zaak van een persoon uit Venezuela, wijst de Raad er op dat hij een administratief rechtscollege is waarvan de arresten geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 28 maart 2006, nr. 156.942) en dat verzoeker bovendien niet *in concreto* aantoonde dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die de huidige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet worden aangenomen in hoofde van verzoeker.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moet aantonen dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” loopt.

Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.5.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna ‘HvJ’) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen *“foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ, C-465/07, *“Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”*, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (*Ibid.*, punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36). Zo stelt het Hof dat uit *“artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen”* (punt 33).

Het Hof stelt verder dat artikel 6 van de Richtlijn een opsomming geeft van de actoren van ernstige schade *“hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst”* (HvJ, *M'bodj*, punt 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet zich bijgevolg voordoen in het land van herkomst van de verzoeker en het heeft volgens het Hof ook betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 32).

Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze aan de basis liggen van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, en stelt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te zullen staan in geval van terugkeer kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in punt 2.4. van dit arrest en dat verzoeker geen profiel heeft dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in mensenrechtenrapporten geciteerd in de informatie aangebracht door het CGVS in de bestreden beslissing en in zijn aanvullende nota (OHCHR, *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juni 2018, Amnesty International, *“Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela”* van 14 mei 2019, p. 4 - 6, zoals geciteerd in *“COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019).

Voor zover verzoeker ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, stelt hij in wezen, met verwijzing naar de bronnen geciteerd in punt 2.1, *“dat de situatie in Venezuela kan beschreven worden als “ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien.”*

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens waaruit blijkt dat socio-economische overwegingen in asielzaken *“slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling”*. De commissaris-generaal stelt dat dit *“in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard [betreft] die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken.”*

De Raad herinnert vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna ‘EHRM’) inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden (EHRM, J.K. e.a. v. Zweden, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, Saadi v. Italië [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 124-133)*. Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (*EHRM, F.G. e.a. v. Sweden, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111-112*).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Sweden, § 80 met verwijzing naar EHRM, NA. v. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; F.H. v. Zweden, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en H.L.R. v. Frankrijk, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40*).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (*EHRM, Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111*). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (*EHRM, Y. v. Rusland, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68*).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker moet daarbij aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen

(EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”* Voor zover verzoeker medische problemen heeft, wat niet kan blijken uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift, dient hij zich aldus te richten tot de procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Wat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Venezuela betreft, stelt de Raad vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij een kwetsbare persoon is die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefde in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat hij in geval van terugkeer naar Venezuela zich in dergelijke situatie zal bevinden. Zo blijkt uit zijn verklaringen dat hij eigenaar is van de hoogste verdieping van een huis met drie verdiepingen in Caracas, waar hij met zijn broer woonde (notities, p. 8) en dat hij aan een buurvrouw gevraagd heeft om het in het oog te houden zodat niemand binnendringt (*idem*), dat zijn broer nu in de buitenwijken van Caracas woont en werkt voor een kabelonderneming en na het vertrek van verzoeker geen problemen heeft gekend (notities, p. 7), dat hij een universitair diploma Frans, Engels en Spaans behaalde, aan de Universiteit werkte als docent en als coordinator van SOS Kinderdorpen en ook werkte als vertaler (notities, p. 9) en dat hij genoeg inkomsten had om een rustig leventje te leiden (*idem*), dat hij zich de basislevensmiddelen kon veroorloven en de carnet de la patria niet ging afhaken (notities, p. 10). Ook kon verzoeker in 2018 op eigen kosten reizen naar de Verenigde Staten (notities, p. 5-6). Hieruit blijkt dat verzoeker, als hogeropgeleide, steeds in staat is geweest om voor zijn levensonderhoud in te staan en dat hij nog een familiaal netwerk heeft om op terug te vallen indien nodig. Hoewel de Raad de impact van de economische crisis op de bevolking geenszins onderschat, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker, gezien zijn leeftijd en profiel, geacht moet worden in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien in geval van terugkeer naar Venezuela.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de door verzoeker neergelegde Guidance Note van het UNHCR weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela kunnen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoeker dit niet aan.

2.5.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Vooreerst wijst het Hof er op dat *“[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ, C- 285/12, *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29).

Het Hof vervolgt: *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. (ibid, punt 30). Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

De Raad stelt vast dat de diepe economische en politieke crisis in Venezuela veeleer het gevolg is van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de *“Colectivos chavistas”* en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. De Raad is van oordeel dat de door verzoeker geciteerde bronnen de analyse van het CGVS dat het geweld overwegend gemeenrechtelijk van aard is en veelal om een specifiek doel (wraak, losgeld, macht, etc.) niet fundamenteel tegenspreken, nu verzoeker zich baseert op dezelfde rapporten waarop het CGVS zich heeft gebaseerd in de bestreden beslissing en niet aantoonde dat het CGVS hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken, noch het bestaan van een gewapend conflict in de zin van hoger geciteerde rechtspraak van het HvJ. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019). Hoe dan ook kan er naar het oordeel van de Raad uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet en artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie. Verzoeker toont dit ook niet aan.

2.6. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord.

Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de CGVS op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET